

L'ESPORTIU

Motociclisme

Marc Márquez, sense rivals

Guanya el GP de Catalunya després de cinc anys

Márquez, ahir, a dalt del podi ■ EFE

NACIONAL P12,13

Puigdemont i Mas es decanten per unir JxCat i PDeCAT

Crear estructura de partit, la prioritat

Concerta visita a: info@bleconomistes.com

BL Economistes, S.L.P. Som el teu suport

- Assessorament fiscal
- Confecció dels impostos trimestrals i comptabilitat
- Constitució de societats, alta a Hisenda de societats i autònoms
- Atenció de requeriments, revisions i inspeccions d'Hisenda
- Laboral
- Declaracions de renda de les persones físiques

30 anys d'experiència

C/ Barcelona, 12-14, 2n 2a - 08301 Mataró - T. 937 551 455
www.bleconomistes.com

EL PUNT AVUI+

1,20€

DILLUNS • 17 de juny del 2019. Any XLIV. Núm. 15031 - AVUI / Any XLI. Núm. 13901 - EL PUNT

#CATALUNYALLIBERTAT

P6-15

Guanyar no sempre significa governar

FET • Els pactes deixen sense vara d'alcalde nou guanyadors a capitals de comarca i set a ciutats de més de 50.000 habitants

DIFERÈNCIA • Els vets de les direccions nacionals sovint topen amb les realitats locals i s'han tancat aliances de tots els colors

RÀNQUING • Les forces independentistes concentren la major part d'alcaldies, amb JxCat (370) i ERC (359) al capdavant

L'escenari del festival, ahir, a Santa Perpètua de Mogoda, amb una projecció de Cuixart durant el judici ■ ACN

Contra la repressió

Òmnium celebra un festival cultural al poble natal de Jordi Cuixart

Junqueras busca el suport d'Europa

Vol que el Suprem li consulti el seu cas

ELS NOSTRES AJUNTAMENTS VIC

Anna Erra
"Continuaré buscant els màxims consensos"

idealista

la gent va a allò que funciona

Liceu 20

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

HERMES COMUNICACIONS SA

President: Joaquim Vidal i Perpinyà.
Consell d'Administració: Lúcia Vidal i Juventench (vicepresidenta), Eduard Vidal i Juventench, Esteve Colomer i Font i Joan Vall i Clara.
Consell de lectors: Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Direcció Executiva: Joan Vall i Clara (conseller delegat), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva i local), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), Albert París (Comunicació), Miquel Fuentes (Administració i RH), Lluís Cama (Producció) i Ricard Forcat.

Keep calm

Lluís Falgàs

Portaveu

En els temps que corren és d'alt perfil la tasca de portaveu de govern o de qualsevol institució. L'interès ha de saber comunicar la idea general. No embolicar-se i ésser capaç de convèncer l'auditori. Ha de tenir credibilitat. Una de les arts més preuades i difícils en el món de la comunicació. Una art que no es guanya pel fet d'ésser alt, baix, prim, gras, roso moreno... Es guanya a còpia d'un llarg treball per aconseguir ésser clar i concret. "Demà plourà"... I que sigui veritat. En el cas que no plogui, els que escoltin ho han d'atribuir a tots els factors menys a una equivocació del comunicador.

Des de temps remots, els portaveus de govern han estat personatges que han adquirit un gran protagonisme. De sempre, el govern espanyol ha donat a la figura del portaveu una gran importància, i ha situat en el càrrec polítics de poder i que remenen les cireres. Personatges amb veu, vot i comandament en el Consell de Ministres. Per citar-ne alguns: Javier Solana, Rubalcaba, Rosa Conde, Cabanillas, Méndez de Vigo, etc. En un moment determinat de principis de la

Meritxell Budó encara no ha aconseguit la credibilitat que cal per al càrrec

democràcia i en època socialista, el portaveu era Eduardo Sotillos. Un conegut periodista que s'havia guanyat la credibilitat presentant informatius quan només hi havia una televisió i que es limitava a explicar allò que li transmetia el govern sense asseure's al Consell de Ministres. El govern català va donar importància a la figura de portaveu en el primer govern tripartit. En les respectives etapes de Jordi Pujol, en la majoria d'ocasions exercia de portaveu el mateix president, que feia i desfeia sobre la seva obra. En el tripartit va destacar Joaquim Nadal. Va saber tenir a ratlla els periodistes en moments difícils en què havia de combinar els interessos del PSC, ERC i ICV. Nadal tenia pes i llum pròpia dins del govern, i aquest fet li donava autoritat suficient per aconseguir credibilitat. En les seves compareixences es feia acompanyar per la professional de la comunicació Aurora Massip. En èpoques convergents, Quico Homs donava credibilitat gràcies al seu pes polític en el govern i la seva estreta vinculació amb Artur Mas.

L'actual portaveu del govern català, Meritxell Budó, encara no ha aconseguit la credibilitat que cal per al càrrec. Que no ho espatlli i que no s'emboliqui...

La vinyeta

Fer

Caiguda lliure

Eva Vázquez

Dones que passegen

Entre les editorials independents, n'hi ha algunes d'extremadament petites, que no només sosté un editor sol a casa seva i amb prou feines visibilitat a l'exterior, sinó que a sobre treuen al mercat uns títols tan extravagants, tan poc comercials, que la seva mera existència sembla una contradicció. Perquè amb alguns dels llibres que publiquen aquests abnegats editors, no és pas que justet sobrevisquin, sinó que aspiren a una agonia persistent i, per contradictori que soni, feroçment activa. Són segells altament miraculosos, i a vegades de noms tan suggeridors com Wunderkammer, és a dir, "gabinet de meravelles". Amb un nom així, ja està tot dit.

Però fins i tot la fascinació és una conquesta diària, i la periodista Elisabet Riera es dedica a cultivar-la en un despatx de Terrades, a l'Empordà, des d'on surten compaginades, en uns formats manejables, flonjos, d'un tacte agradabilíssim, obres de Pierre Loti, Rubén Darío, Raymond Roussel o Joséphin Péladan. Dins la seva col·lecció Cahiers, d'assaigs de butxaca, ha sortit no fa gaire *La revolución de las flâ-*

“Wunderkammer ha publicat l'assaig 'La revolución de las flâneuses'”

neuses, de la també periodista cultural Anna M. Iglesia, doctorada precisament amb una tesi sobre el París del XIX i la *flânerie*. És un llibre que sembla il·lustrat amb una col·lombarda, fins que t'hi acostes i veus que el ramell lil·lós de la portada correspon a uns preciosos cristalls d'ametista tallats a flor de roca. Una excel·lent lliçó per als que entrin en aquestes pàgines presumint que no hi han d'aprendre res que no sàpiguen sobre les dones i els seus espais de sociabilitat. Allà on preveies la col, és a dir, el títol de la reclusió femenina i la histèria sufragista, t'hi apareix la pedra tallada,

amb tot de fulgors inesperats que van des de la silueta diminuta que René Caillebotte observa travessar el carrer en un quadre pintat el 1875 pel seu germà Gustave (la dona construint-se sota la mirada de l'home, a la mesura de la seva moral i el seu desig), fins a les dones assegudes al cafè o al llit d'hotel en la pintura de Hopper, per a les quals la soledat no és ja un atreviment punitiu, sinó un dret legítim, si les comparem amb la passatgera importunada pel seu veí de compartiment al famós quadre de Berthold Woltze *El cavaller irritant*. La *flâneuse* no és la versió femenina del *flâneur*, adverteix Iglesia invocant testimonis joiosos com els de Flora Tristan, Luisa Carnés i la sensacional Pardo Bazán, no almenys mentre Baudelaire la continuï adorant per la seva lleugeresa i fugacitat, com "una que passa". No és tampoc la prostituta o l'obrero, les primeres a "fer el carrer", a fer-lo seu literalment, perquè cal un subjecte que miri, camini i creï (algú desvagat?); cal que siguin elles qui s'escriu i deixin de ser una silueta que llisca a la llunyania, rere la finestra, sense veu.

EL PUNT AVUI+

Edita: Hermes Comunicacions SA
http://www.elpuntavui.cat
972 18 64 00
Güell, 68. 17005. Girona

Director: Xevi Xirgo i Teixidor. Vicedirectors: Emili Gispert i Toni Muñoz. Directors adjunts: Joan Rueda, Miquel Riera, Xevi Sala i Ferran Espada.

Caps de secció: Toni Brosa (Opinió), Carles Sabaté i David Brugué (Nacional), Anna Puig i Jordi Nadal (Comarques Gironines), Pilar Esteban (Europa-Món), Jaume Vidal i Xavier Castillón (Cultura), Montse Martínez (Apunts), Pere Gorgoll (Neurobiològiques), Marcela Topor (Catalonia Today), Manel Lladó (Fotografia), Jordi Molins (Disseny), Quim Puigvert (Llengua), Jaume Batchellí (Producció) i Antoni Dalmau (Tancament).

Conseller delegat: Joan Vall i Clara.

Direcció Comercial: Eva Negre i Maria Àngels Taulats (El Punt Avui), Eduard Villacé (Agències), Josep Sánchez (L'Esportiu) i Elsa Romero. Webs i Sistemes: Josep Madrenas (director), Joan Sarola (Sistemes) i Ramon Buch (Disseny). Recursos Humans: Miquel Fuentes. Administració: Carme Bosch. Producció i Logística: Lluís Cama.

Accedeix als continguts del web

Podràs gaudir per un dia dels avantatges del web amb aquest codi QR o entrant a <http://epa.cat/c/vacgl4>

A la tres

David Brugué / dbrugue@elpuntavui.cat

El joc democràtic

Presentar-se a unes eleccions i guanyar no necessàriament vol dir manar. Ha passat abans, ha passat en aquestes eleccions municipals i tornarà a passar en el futur. No només en els ajuntaments. Ha succeït també en els comicis catalans, per exemple. Quan Artur Mas va ser proclamat vencedor per CiU i l'olivera el va deixar a l'oposició perquè sumava. Això és el joc democràtic. Si no sumes, has de buscar suports. El que passa és que els electors tendim a justificar o destrossar un pacte basant-nos en les simpaties que tenim pels actors de l'entesa. Si remen a favor, l'aplaudim. Si representa els que no ens agraden, el condemnem. És humà, però no pràctic. La llei electoral és molt clara. I els mateixos partits que, en funció de l'acord de torn, en desbarren són els mateixos que al Parlament de Catalunya fa legislatures que tenen parada la nova normativa catalana. Per què?

“Els mateixos partits que malparlen de la llei electoral són els que la tenen parada al Parlament

Simplement a molts no els interessa fer-ho perquè, de fet, ja els va bé com està. Si ha de governar el vencedor o no s'ha d'aclarir. D'opcions n'hi ha, i estan plantejades. Com la segona volta que fan en altres països.

Ahir alguns mitjans, sobretot espanyols, s'esgarriaven per la interven-

ció del president Quim Torra en el pacte del seu poble natal, Santa Coloma de Farners. El més sorprenent, però, és que també ho feien alguns líders –en actiu o ja apartats– que en més d'una ocasió han donat instruccions als alcaldes sobre cap on havien de tirar. D'exemples, n'hi ha molts. Com quan, ja fa força anys, des de la plaça Sant Jaume es va forçar un pacte a tres a l'Ajuntament de Girona. Ho han fet tots. Algú s'escandalitzaria de saber que Pedro Sánchez o Mariano Rajoy, per posar dos noms, hagin agafat el telèfon algun cop i hagin vetat alguna cosa? La política és així, i tampoc cal ser ingenu.

Però no s'enganyin. Avui començarà la batalla real dels pactes post-electorals: la de les diputacions catalanes, que és on hi ha el poder real i es remenen els diners de veritat. Tot això que ha passat fins ara ha estat un aperitiu.

De reüll

Anna Puig

Les darreres paraules

La frase és colpidora: “La seva sentència no només determinarà l'etapa final de la meua vida, sinó que pot ser el principi d'una solució per a moltes persones.” Són paraules de Dolors Bassa, de les darreres que li vam sentir al Suprem. La seva intervenció, com totes les que van fer els presos polítics, va ser una barreja de dignitat, determinació, reafirmació i emotivitat. I aquesta frase de la Dolors em va impactar especialment. Pel fet de ser ella, de tornar-la a sentir i perquè conté una vessant personal duríssima: la sentència pot determinar si

Hi ha nou persones que han fet el sacrifici personal més gran

passarà els darrers anys de la seva vida a la presó. Que bèstia que sona! I també perquè, malgrat tenir aquesta espasa de Dàmocles al damunt, el seu pensament continua sent per al col·lectiu, per a la solució del conflicte al nostre país i per al futur de les properes generacions. Aquestes paraules,

dites per algú que s'enfronta a setze anys de presó –setze anys!–, prenen moltíssim més valor. Podem estar d'acord que les coses s'haurien pogut fer molt millor, sens dubte. Però el que és indiscutible és que hi ha nou persones que han fet el sacrifici personal més gran que un pot fer: perdre la llibertat. I per una fita col·lectiva, per uns ideals de país. Fàcil de dir i d'escriure. Però són ells els que estan a la presó. I malgrat que res apunta que la sentència serà absoluta, les seves paraules van ser d'una valentia infinita. No sé si mai els ho podrem arribar a agrair prou. O si ho sabrem fer.

Les cares de la notícia

PILOT

Marc Márquez

Més líder del mundial

El de Cervera va guanyar ahir, cinc anys després, una accidentada cursa que només van acabar tretze pilots en el gran premi de motociclisme de Catalunya. Aquest podi el fa més líder del mundial de Moto GP, després d'aconseguir la quarta victòria de l'any.

PRESIDENT D'EDESUR

Juan Carlos Blanco

Milions a les fosques

Una apagada massiva va deixar sense llum milions de persones a l'Argentina, l'Uruguai i parts de Xile i el Brasil, en un incident que va trigar hores a solucionar-se i que, a banda dels consumidors particulars, va afectar els serveis públics i els transports. Les explicacions de la gestora, Edesur, van ser insuficients.

MINISTRE DEL PSOE

Josep Borrell

Incoherència màxima

Les autoritats electorals i judicials han avisat que si Carles Puigdemont i Toni Comín no són avui a Madrid per jurar o acatar la Constitució no seran eurodiputats perquè aquest pas és imprescindible. El ministre, que també serà eurodiputat, se saltarà el tràmit perquè és de viatge. Cal fer-lo o és un vet?

EDITORIAL

Un estiu de massa festivals?

Més de dos-cents festivals i cicles de música, dansa i teatre arreu de Catalunya entre mitjans de juny i finals d'agost, amb centenars d'actuacions de molta varietat d'artistes, són massa esdeveniments d'aquesta mena per a un país com el nostre? Hi ha prou espai per a tothom, per als artistes que necessiten actuar per contrarestar així la baixada de les vendes dels seus àlbums; per als ajuntaments que ho veuen com una oportunitat de promoció turística i cultural dels seus municipis, i per a la iniciativa privada que creu que és una bona oportunitat de negoci? El sector ha tocat sostre, i el fet que enguany ja no s'hagin organitzat o s'aguantin d'un fil alguns festivals històrics –Santa Clotilde al Maresme o l'Internacional de Cadaqués, per esmentar-ne alguns– o que d'altres, com el potent Doctor Music, s'hagin anul·lat, és un símptoma que hauria de servir d'alerta per a la temporada vinent o estem parlant de casos puntuals? L'administració cultural, en tots els seus nivells, des del local fins al nacional, té capacitat per ajudar bona part d'aquests esdeveniments o només hauríem de confiar en l'aportació del públic? D'altra banda, algú pot retreure res a un munt de festivals d'iniciativa privada que funcionen i que, sovint, esgoten totes les entrades?

Les respostes a totes aquestes qüestions són múltiples i, sovint, contradictòries. Per això seria positiu que des del sector, amb totes les seves branques, s'obrís un debat seriós sobre el futur dels festivals d'estiu, per posar, sobretot, una mica de llum sobre tots aquests interrogants i, de passada, per intentar esvaïr els temors que, les últimes setmanes, han envaït alguns responsables de festivals davant la marxa lenta en la venda d'entrades per als concerts d'aquest estiu.

Tal dia com avui fa...

1 any

Nou mandat

Jordi Cuixart rep 28.151 vots en les eleccions d'Òmnium, que el tornen a escollir president tot i estar empresonat a Soto del Real.

10 anys

Nou finançament

El president espanyol anuncia un nou finançament d'aquí una o dues setmanes i diu que situarà Catalunya per sobre de la mitjana.

20 anys

Amenaça electoral

Josep Piqué amenaça amb un avançament de les eleccions generals a l'octubre si Convergència i Unió retira el suport a José María Aznar.

Full de ruta

Jaume Vidal

Escriure de realitat i ficció

Tres dels meus companys periodístics han tret novel·la. Són allò que es diu "periodista i escriptor". Periodista i escriptor són conceptes intercanviables? Sovint m'han preguntat: "Què, i ara no estàs escrivint res?" "Cada dia", els responia. Però per als qui m'ho deien, escriure era fer un llibre. O més aviat, la ficció d'una novel·la enfront de la realitat del periodisme. Jo, que sempre he procurat aplicar allò de l'objectivitat periodística, he arribat a l'òbvia deducció –m'ha costat– que fins i tot de molt abans de la invenció del nou periodisme, ni la literatura és del tot ficció, ni el periodisme és del tot realitat. I la tendència a diluir aquestes fronteres és cada cop més evident. La nostra cultura mediàtica interpreta la realitat amb sèries, pel·lícules i relats literaris. I al seu torn la premsa fabula sobre fantasies que esdevenen realitats. Xevi Sala ha publicat a Columna *No tornaran vius*, que ell considera una ficció però que ens porta a una realitat con-

Xevi Sala, David Marín i Lluís Llorca, periodistes i escriptors. Realitat i ficció. Però on és el límit d'allò que és real i el que és fabulació: als articles, a les seves novel·les?

tudent: la del terrorisme. Sense voler identificar els noms de les poblacions que van patir el darrer atemptat a Catalunya, Sala fa un relat de ficció que ens toca el voraviu de la realitat, la propera, i la que podem extrapolar. També coincideixo a la redacció amb David Marín, un periodista que sedueix amb la paraula més enllà del que t'explica. No és això lligar realitat i fantasia? Marín ha rebut recentment el premi Crims de Tinta, que convoca RBA, per la seva novel·la *Purgatori* i acaba de treure *Primàries de sang* (Pagès), fet a quatre mans amb el regidor de la CUP Pau Juvillà, amb el mossó d'esquadra sergent Rull com a protagonista de totes dues obres. Joc d'interrelacions entre la fantasia i la realitat. Com també ho fa Lluís Llorca, que sap donar a la novel·la negra diferents intensitats de color, amb grisor quotidiana i coloraina festiva. Així es pot apreciar a *Pes mort* (Crims.cat). Tots tres tenen una capa literària negra, gènere que, a banda del relat d'històries de lladres i serenos, va néixer com un autèntic relat social.

Tribuna

Jordi Cervera. Periodista

Una veu amb ànima

Ara que encara cuegen les remors polèmiques del festival d'Eurovisió i que l'estigma de la marca España segueix sent que una de les millors classificacions aconseguides dels últims anys li hagi proporcionat un personatge fals com Rodolfo Chikiliquatre, m'agradaria anar enrere, a l'any 1967, a un dels grans festivals de la cançó, el de San Remo. Van guanyar Claudio Villa i Iva Zanicchi amb *Non penseré a me*, però amb un títol molt semblant, *Non prego per me*, es consagra Lucio Battisti com a compositor. Eren altres temps i aquesta cançó va viure un llançament internacional, interpretada per Mino Reitano i The Hollies, encara amb el mític Graham Nash al capdavant, poca broma. La versió castellana, editada per Belter, la va defensar Rafael Turia, un cantant de veu profunda i càlida, que va guanyar el popular concurs de TVE *Salto a la fama* que van presentar José Luis Barcelona, José Luis Uribarri i Irene Mir.

TURIA ÉS UN D'AQUELLS PERSONATGES que mereixen molta més atenció, però per

desgràcia som un país que oblidava amb excessiva facilitat la gent que ha bastit la nostra base cultural i la nostra memòria sentimental. A hores d'ara, amb la batalla per conquerir al preu que sigui els resultats de l'EGM, la ràdio té més oients i més presència que mai, deixant en no res aquella profecia dels Buggles que anunciava que el vídeo mataria l'estrella de la ràdio, però tot i així, tret de casos molt concrets, té poca memòria i poc respecte cap a la gent que l'ha fet créixer. I aquest seria precisament el cas del Rafael.

DESPRÉS DEL PAS FUGAÇ PER LA MÚSICA, la seva vida va lligada a la ràdio, a la televisió, al doblatge i, en definitiva, a allò tan màgic de transmetre emocions a través de la veu, de saber modular-la fins arribar a convertir-la en una carícia, en un missatge, en un alè d'alegria. El seu currículum, que passa per Radio Juventud, Ràdio Barcelona o TVE és potent i va lligat a infinitat de programes, tots emblemàtics, recordats, amb capacitat per revifar records i per encomanar felicitat. *Re-*

voluciones, El Barco Jota, Al mil por mil, Trotadiscos, Día de fiesta, Vídeos de primera, Los Lunnis, o el Primijuego en poden ser una bona i variada mostra. Compartint experiències amb altres noms fonamentals de la nostra història hertziana com Tino Romero i Àngel Casas (amb ells va guanyar un Ondas), José María Pallardó, Adelina Castillejo o Jordi Estadella, és un dels grans mestres actius que, tot i estar jubilat, encara es pot localitzar al sempre brillant i emocionant espai *El Turia y sus afluentes* del Cocodrill Club de l'Albert Malla. També va tenir l'audàcia de fer emmudir el públic d'un espectacle de focs artificials i sovint gratuïts com el *Tú sí que vales*, recitant amb una veu que posava la pell de gallina el poema *Se deja querer*, de José Àngel Buesa. Per tot això, per tots els records, per totes les emocions que ens regala tancant el ulls i deixant-nos amarar per la seva veu, aquestes línies són un modest homenatge a una gran veu, a un bon amic, a un mestre i a una meravellosa persona. Gràcies per tot, Rafael.

El lector escriu

Les cartes adreçades a la Bústia han de portar les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, número de telèfon i número de carnet d'identitat o passaport. Així mateix, cal que no superin els mil caràcters d'extensió. El Punt Avui es reserva el dret de publicar-les i escurçar-les. No es publicaran cartes signades amb pseudònim o amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a bustia-catalunya@elpuntavui.cat

S'abaixa el teló?

■ En un diari a primera plana posen el títol "S'abaixa el teló", per la notícia del final de les sessions a la sala segona del Tribunal Suprem en el judici als nostres polítics. Com a colofó, la frase del jutge Manuel Marchena: "Vist per a sentència." S'abaixa el teló pot tenir dues interpretacions: una com a final d'una obra teatral o el final d'una història, però n'hi ha una altra que es pot entendre com a final d'una primera part d'una representació. En el cas que ens ocupa, dissortadament sembla que és la segona accepció, perquè queda la sentència, queda saber quina serà l'aplicació de la sentència. Aquesta reflexió només s'escau als dotze imputats de la causa especial 20907/2017, però és que encara

queden molts altres homes i dones que tenen obertes causes en què es demanen greus penes de presó, multes i inhabilitacions. Alcaldes, mossos d'esquadra, funcionaris i ciutadans de diversa índole, als quals s'acusa de delictes no menors, com d'organització criminal al major Trapero. No siguem ingenus, continuaran les denúncies contra qui els faci nosa, estem immersos en una macrocausa en què el jutjat número 13, l'Audiència Nacional, el TSJC i les clavegueres de l'Estat continuen fent la seva feina.

El teló tornarà a pujar, i darrere les bambolines, s'hi amaguen els poders fàctics que faran el que convingui per continuar amb la seva croada uniconista contra els republicans independentistes. Queden molts actes enca-

ra, per a la baixada definitiva del teló de la tragèdia catalana, i serà quan obtinguem la independència, quan siguem una república lliure, democràtica i justa per a tothom.

JORDI LLEAL I GIRALT
Badalona (Barcelonès)

Riera tòxica a Sant Antoni de Calonge

■ Tinc un apartament a Sant Antoni de Calonge, exactament a tocar de la platja des Monestir. Els veïns de la zona ja estem cansats i desesperats des de fa anys i panys de presentar queixes a l'Ajuntament per la riera/claveguera que desemboca al bell mig de la platja des Monestir.

Durant l'hivern el final de la riera està a l'aire lliure, sobre la platja, i la pudor que desprèn és vomiti-

va. I perquè els turistes no vegin tal desgràcia, l'Ajuntament a principi d'estiu l'enterra amb una mica de sorra per sobre, deixant tota la toxicitat sota un pam de sorra.

Els veïns ja no sabem què fer, ni com obligar l'Ajuntament a posar fi a aquesta brutal contaminació. Vist que l'Ajuntament fa el sord des de fa molts anys a les reclamacions, els veïns demanem l'ajuda de tothom per fer pressió perquè anul·lin o canalitzin aquesta riera (que més que riera és una claveguera a cel obert).

Pel bé i la salut de tots els qui anem a la platja. A veure si tenim sort i el proper Ajuntament ens escolta, a la gent que vivim aquí. Salut i llarga vida a tots.

MONTERRAT FERRE RODRÍGUEZ
Barcelona

La frase del dia

“Mai renunciarem a desobeir tantes lleis injustes com ens siguin imposades”

Jordi Cuixart, PRESIDENT D'ÒMNIUM CULTURAL

Tribuna

Josep Manuel Comajuncosa. Professor d'economia d'Esade Business & Law School

Pressupost europeu

Per al bon funcionament de la Unió Monetària Europea (la zona euro) calen encara reformes importants. Això es va veure clar en el període 2010-2012, quan la crisi del deute públic va esdevenir una veritable crisi existencial de la moneda europea, posant en perill l'evolució de l'economia, milions de llocs de treball, el benestar de la població i, fins i tot, la mateixa existència de la moneda única europea.

Les més importants d'aquestes reformes eren una major integració financera i fiscal. La unió bancària no està acabada, però s'ha avançat el suficient com per no ser un problema urgent. Malauradament, pel que fa a la integració fiscal gairebé tot està per fer.

LA INTEGRACIÓ FISCAL ENTRE ELS PAÏSOS que comparteixen una moneda única és necessària per fer front al que la teoria econòmica anomena *shocks* asimètrics: quan es produeix una recessió econòmica en un país de la zona, i la resta segueixen creixent amb normalitat. En formar part de la moneda única, el govern d'aquest país ha perdut alguns dels instruments dels quals tradicionalment disposava per fer front a aquesta recessió. No té un banc central propi que pugui abaixar el tipus d'interès oficial o fer d'altres polítiques monetària menys convencionals per tal d'augmentar el flux de crèdit cap a famílies i empreses per estimular el consum i la inversió empresarial. No pot depreciar la seva moneda per afavorir les exportacions i atreure més turistes. Pot fer algunes polítiques fiscals expansives, augmentant la despesa pública o reduint alguns impostos, però el marge de maniobra és molt reduït. Hi ha compromisos a nivell europeu que limiten el volum de dèficit públic que es pot crear amb aquestes mesures. I l'incompliment dels compromisos comporta penalitzacions que perjudiquen l'evolució

de l'economia. La teoria ens diu que un grup de països amb *shocks* asimètrics molt freqüents no haurien de compartir moneda. A la zona euro no són freqüents, però inclús si aquests es donen amb poca freqüència, la probabilitat mai és zero.

PER ASSOLIR UNA MAJOR INTEGRACIÓ fiscal hi hauria diferents opcions, però sembla que la que té més possibilitats de prosperar és la creació d'un fons de contingència (Rainy-Day Fund). Es tracta d'un fons al qual tots els països aporten diners cada any, en funció del PIB de cadascun. En cas que un país entri en recessió, de manera temporal, podrà rebre diners procedents del fons, que li permetin finançar les activitats del sector públic, sense veure's obligat a implementar retallades de la despesa pública, que enmig d'una recessió fan que aquesta sigui més profunda i duradora. Es tracta, doncs, d'una manera de compartir riscos (*risk-sharing*). Un mecanisme d'aquest estil és funcional i acceptat per tots els participants si aquests tenen la impressió que la probabilitat que cada país hagi de treure diners del fons és molt similar a la dels altres. Si no és així, els governs i la població dels països que gairebé mai necessitin demanar diners als fons estarien realitzant una subvenció cap als països que en reben amb més freqüència. Això es pot percebre com quelcom injust. Inclús ineficient. Un país que pogués rebre sovint diners procedents del fons

“Per definició, els governs no volen perdre sobirania fiscal

no tindria incentius a corregir aquelles debilitats de la seva economia que fan que entri en recessió amb més freqüència. No faria les reformes estructurals necessàries per millorar la seva productivitat i, per tant, la seva capacitat de produir béns i serveis de manera més eficient. I aquesta és actualment una primera qüestió clau. Les opinions públiques dels països amb economies més fortes desconfien dels governs dels països menys forts. Per solucionar el problema cal dissenyar unes normes *a priori* que tots els països haurien de complir obligatòriament. I que, per tant, algú hauria de supervisar. Aquesta és la segona part del problema, perquè les normes i la supervisió suposen una pèrdua de sobirania fiscal. I per definició els governs no volen perdre sobirania fiscal perquè aquesta és sinònim de poder. D'una banda hi ha un problema d'incentius i, de l'altra, una disjuntiva entre seguretat econòmica i sobirania fiscal.

ELS DARRERS DOS ANYS ha estat impossible arribar a un acord per dissenyar aquest fons, que periodísticament tendim a anomenar “un veritable pressupost europeu”. Legalment es va crear fa gairebé un any, però amb una quantitat assignada de diners només simbòlica. Les reunions tècniques de l'euro-grup portades a terme la setmana passada no van conduir a cap acord sobre el volum final que aquest fons ha de tenir. Tampoc hi ha acord sobre els mitjans que haurien d'utilitzar-se per finançar-lo ni, en realitat, sobre el possible destí dels diners quan un país necessiti ajut. Totes les qüestions importants resten obertes. Però la dificultat per tirar endavant el projecte no ens ha de fer oblidar la seva importància. Si en arribar la propera recessió important no existeix un mecanisme d'aquest estil, la crisi serà més greu i podria posar en perill una altra vegada l'existència de la moneda única europea.

De set en set

Anna Carreras

Mirada astral

Gastes uns ulls sense edat, de sempre i de mai. D'aquelles mirades que han viscut del dret i del revés, a sobre i a sota, davant i darrere de la xarxa d'una vida en fràgil equilibri. Ave-sats a la foscor, han parit imatges belles i han escrit poemes nous. Epicuris si la urgència de la cafetera els deixa reposar, magnètics quan proclamen el que senten i freturen empatia; tenyits de timidesa si et diuen veritats dolces que fa segles que no senties; verds quan els hi toca el sol i els hi pica l'herba i tenebrosos després de saltar murs massa planers; un ull que guspireja davant la sorpresa i l'altre ampliat a la llibreta de l'amor que no va poder ser. Tens els ulls més expressius que han vist els meus, que no es queden curts en això de la transparència. Miren amb delit la llibertat i parpellegen tot just per respirar. Disparen bales d'energia, somriuen orientals i saben descobrir una coixinera oblidada en una branca enmig d'un bosc nevad de pol·len. L'esquerre el decore, com si li calgués amagar l'herència. El dret, en canvi, té un nu pintat a dins, amb el punt groc que enfoca el melic del teu món còsmic. Un planeta que t'entesques a minimitzar fins al moment del Big-bang. Una mica *Blue Jean* de Bowie, perquè ens entenguem. Els teus ulls saben integrar-se, orgànics, en la natura salvatge que t'és família i recer. Creixen evanescents davant d'un corrent d'aigua, i mantenen a ratlla la mudesa de qui els voldria dibuixar. Diria que és la tercera vegada a la vida que veig uns ulls que miren amb el cor. I la primera, sens dubte, que descobreixo dos fars que han après a domesticar la llum com els hi dona la gana. I domesticar, ja se sap, és crear lligams.

Sísif

Jordi Soler

Nacional

La recollida de les actes d'eurodiputat, avui

Puigdemont i Comín han d'anar a recollir-les a Madrid, segons la justícia espanyola

Entrevista a l'alcalde de Vic, Anna Erra (JxCat)

“Veure que l'extrema dreta és fora de la institució és un gran pas per a la ciutat”

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Alcalde sense ser guanyador

ESCOLLITS Pactes de tota mena van enlairar fins a l'alcaldia candidats de forces que no es van imposar el 26-M **DIVERSITAT** Moltes de les aliances no van tenir en compte vots 'a priori' entre les forces independentistes i les partidàries del 155

M. Membrives / G. Busquets
BARCELONA / GIRONA

La falta de majories absolutes consolidades va provocar sorpreses d'última hora durant la jornada de constitució dels ajuntaments de dissabte. Alguns dels pactes per desbancar les forces més votades s'havien anat gestant a partir del 26-M. La majoria van acabar fructificant la darrera setmana, però n'hi va haver alguns que no es van fer públics fins als últims minuts previs als plens. Acords de tots colors i aliances forjades amb sintonies que només s'entenen en clau local van fer que en nou de les 43 capitals de comarca catalanes l'alcalde escollit no hagi estat el cap de llista de la formació més votada. Pel que fa als 23 municipis amb més de 50.000 habitants, en set l'escollit tampoc va ser el més votat.

Al conjunt de Catalunya, JxCat és el partit que més alcaldies ha obtingut, amb unes 370, tot i que es tracta d'una seixantena menys respecte a les que va aconseguir l'antiga Convergència ara fa quatre anys. El salt més im-

Les frases

“No és la manera com ens hauria agradat arribar a l'alcaldia”

Ada Colau
ALCALDESSA DE BARCELONA

“Sumem quatre sensibilitats diferents per la necessitat de sortir de la inèrcia i la crisi social”

Agnès Lladó
ALCALDESSA DE FIGUERES (ERC)

portant ha anat a càrrec d'ERC, que ha sumat 359 alcaldies, un centenar més que el 2015. A molta més distància els segueix el PSC, amb 89, una trentena menys respecte a fa quatre anys, però amb victòries remarcables amb majories absolutes als municipis del cinturó roig metropolitan. La més destacada, per àmplia, és la de Santa Coloma de Gramenet, que dissabte va proclamar alcaldessa Núria Parlon, la candidata que percentualment ha aconseguit més suports a Catalunya. També destaquen les alcaldies de Badalona i

“El nostre compromís és governar, escoltar i parlar amb tothom”

Alex Pastor
ALCALDE DE BADALONA (PSC)

“Com a paer en cap, em poso al servei de tota la ciutadania de Cervera”

Ramon Augé
ALCALDE DE CERVERA (JXCAT)

Castelldefels, on els candidats socialistes Àlex Pastor i Maria Miranda van aconseguir la vara d'alcalde tot i que en els dos casos el PP va ser la força més votada, cosa que va deixar els populars amb una sola alcaldia a Catalunya, la de Pontons. La CUP encapçalava ara el govern en dinou municipis catalans i els comuns, en una dotzena.

En tres de les quatre capitals de demarcació catalanes es va escollir alcalde el candidat de la força que havia quedat segona el 26-M, tot i que en els tres casos la diferència era per un marge molt estret de

vots. Les aliances han estat fonamentals per aconseguir majories absolutes que han capgirat els dissenys de les urnes. Barcelona, el cas més comentat de la jornada de dissabte, escollia Ada Colau amb els vots de la seva formació, els del PSC i els tres vots “gratuïts” del partit encapçalat per Manuel Valls.

A Tarragona i Lleida, el que ha passat és molt semblant. En els dos casos es va imposar el PSC per un marge molt estret de vots i en tots dos la segona força havia estat ERC, que, amb el mateix nombre de representants que els socialistes, ha accedit a l'alcaldia després de pactes que li han assegurat la majoria absoluta. A Tarragona, Pau Ricomà es va convertir dissabte en el primer alcalde republicà en vuitanta anys sumant els suports de JxCat, els comuns i la CUP, i va trencar amb dotze anys de govern del socialista Josep Fèlix Ballesteros. A Lleida, Miquel Pueyo (ERC) va posar fi a quatre dècades de domini del PSC a la Paeria amb els vots de JxCat i el Comú. El PSC va perdre també l'alcaldia de Vilanova i la Gel-

Badalona, Sant Cugat i Cervera són tres dels municipis on l'alcalde no és el candidat de la força més votada ■ J.R. / ACN

trú tot i ser la força més votada, si bé a molt poca distància d'ERC, que va acabar configurant un pacte majoritari amb el suport de JxCat i la CUP que va fer alcaldessa la republicana Olga Arnau.

La suma de forces d'ERC i JxCat també es va imposar a les capitals de l'Alt Urgell i el Pallars Jussà. En el primer cas, Com-

JxCat és la força amb més alcaldies, seguida d'ERC i del PSC, a més distància

promís per la Seu va passar a l'oposició de l'Ajuntament de la Seu d'Urgell arran d'un pacte entre post-convergent i republicans per repartir-se l'alcaldia de manera proporcional. **A**

Tremp, ERC i JxCat sumen set regidors, per sobre dels sis de Compromís per Tremp. En aquest cas, es va escollir com a alcaldessa la republicana Maria Pilar Cases.

En altres municipis, les aliances han estat més transversals perquè no ha estat possible un acord entre forces sobiranistes, i el PSC s'ha acabat convertint en soci d'ERC o de JxCat per deixar fora de combat la candidatura més votada. La sorpresa va saltar a última hora a Sant Cugat, on una aliança entre ERC, el PSC i la CUP va deixar fora de l'alcaldia JxCat, la llista més votada i hereva de 32 anys de govern convergent al municipi.

Quant a les comarques gironines, a Figueres també es va desbancar el cap de la llista més votada. A

L'APUNT

Cap a on estem anant?

Virtudes Pérez

La nova alcaldessa de Sabadell, la socialista Marta Farés, que governarà en minoria amb el suport de Podem, va haver de sortir dissabte de l'ajuntament escortada per la policia. Un grup de persones l'esperaven fora, no per protestar pacíficament per uns resultats electorals que no comparteixen. Alguns l'esperaven per insultar-la, per atemorir-la, per provocar. M'hi vaig

acostar a preguntar en nom de qui parlaven, qui els havia convocat. Un grup reduït em va respondre: "No ens ha convocat ningú, nosaltres som el poble." I em vaig preguntar cap a on estem anant quan algú s'atribueix la legitimitat suficient per intentar boicotejar l'acte de constitució d'un Ajuntament elegit democràticament?

Gir de guió a les capitals de la Segarra i l'Urgell

Ni a Cervera ni a Tàrraga governaran els caps de les llistes més votades el 26-M. Si a la capital de la Segarra la llista més votada va ser ERC, qui dissabte va aixecar la vara d'alcalde va ser el candidat de JxCat, Ramon Augé, que va obtenir tres representants en les eleccions però que va bastir un pacte amb el PSC i la formació independent SIF que suma set regidors i supera ERC, que va ser la força més votada, amb quatre representants. Augé va justificar el pacte desta-

cant la diferència entre la política "local" i la "global", però no va poder evitar que en el ple se sentissin les protestes d'un grup de veïns que portaven samarretes en què es llegia "STOP 155". A la capital de l'Urgell va passar el contrari. La força més votada, JxCat, amb set representants, va quedar sense l'alcaldia perquè un pacte encapçalat per ERC va servir per proclamar alcaldessa la republicana Maria Alba Pijuan, que va tenir el suport dels tres regidors de

la CUP i dels dos del PSC i va assolir així una còmoda majoria absoluta de deu regidors dels disset que formen el ple. D'aquesta manera, la fins ara alcaldessa i presidenta en funcions de la Diputació de Lleida, Rosa Maria Pirelló, de JxCat, va perdre el càrrec. La nova alcaldessa és la primera d'una força d'esquerres a la capital de l'Urgell. Pijuan relleva el cap de llista d'ERC, Oscar Amenós, que va renunciar dijous a encapçalat la formació per motius personals.

xen les contradiccions que els suposarà haver de governar junts.

A la capital de la Selva, les protestes pel pacte entre JxCat i el PSC que deixava fora de l'alcaldia ERC, que havia estat la força més votada, van obligar a ajornar el ple durant deu hores, un període de temps que va servir per capgirar la decisió. Finalment, es va arribar a un pacte entre JxCat, ERC i Independents que farà que l'alcaldia de Santa Coloma de Farners sigui per a la candidata de JxCat, Susagna Riera, durant els primers dos anys i per al republicà Joan Martí els altres dos.

Al Baix Empordà, a Palafrugell, la força més votada va ser el PSC, que lidera l'històric dirigent socialista Juli Fernández i que va empatar a set regi-

dors amb ERC. Un pacte entre els set regidors republicans, més el suport dels tres regidors de Som Gent del Poble i els dos de Junts, va donar la majoria absoluta necessària per investir alcalde el candidat republicà, Josep Piferrer. L'acord preveu que Joan Vigas, de Som Gent del Poble, sigui alcalde a partir del juny del 2022. També al Baix Empordà, la sorpresa més destacada ha tingut lloc a Castell-Platja d'Aro, on el triomf curt de l'històric Joan Giraut (Junts) no ha impedit a Maurici Jiménez (PSC) pactar amb ERC (tres regidors) i els comuns (un) per pispar-li l'alcaldia.

El cas de Cassà de la Selva, el tercer municipi més important de la comarca del Gironès, és paradigmàtic per il·lustrar diferències mínimes en el vot i

com de dividit pot estar un poble. La nit del 26-M, ERC va superar per tres vots Junts. Fa quatre anys, els republicans hi havien guanyat per cinc vots. En aquest mandat, l'empat a vuit regidors l'ha desfet l'únic regidor del PSC a favor de Junts. Robert Mundet, de Junts, va ser investit alcalde dissabte i va deixar el fins ara alcalde, Martí Vallès, d'ERC, a l'oposició.

A Tossa de Mar, l'alcaldesa és Imma Colom (Junts) gràcies a un pacte a tres bandes entre Junts (tres regidors), Endavant Tossa (tres) i ERC (dos), que sumen vuit regidors de tretze. Una majoria absoluta suficient per fer fora de l'alcaldia la candidata més votada, Gisela Saladrich, de Tossa Unida, que, amb quatre regidors, passa a l'oposició. ■

la capital de l'Alt Empordà, es va materialitzar un acord a quatre bandes entre ERC (cinc regidors), el PSC (quatre), Guanyem (un) i Canviem (un), que sumen la majoria absoluta

i deixen a l'oposició el fins ara alcalde, Jordi Masquef, de Junts, la força més votada, amb vuit regidors. La primera alcaldessa republicana figura, Agnès Lladó, va argumen-

tar l'acord "de quatre sensibilitats diferents" al·ludint a la necessitat de sortir de la "inèrcia" i de la "crisi social", i tant ERC com el PSC, liderat per Pere Casellas, assumei-

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Ciutadans no té intenció de trencar amb Manuel Valls

■ Carrizosa remarca que comparteixen valors i programa amb l'ex-primer ministre francès i l'insta a continuar treballant plegats a Barcelona ■ El diputat taronja torna a la càrrega contra el llaç groc

Moment en què Manuel Valls s'aixeca per aplaudir la seva alcaldessa ■ EFE / QUIQUE GARCIA

Emili Bella
BARCELONA

Manuel Valls, Celestino Corbacho i Eva Parera van votar dissabte a favor de la investidura d'Ada Colau com a alcaldessa de Barcelona, i els seus tres companys de Ciutadans de la candidatura Barcelona pel Canvi-Cs van votar en blanc. Aquesta divisió no sembla que hagi de significar cap cisma dins del grup municipal, almenys per al partit taronja, que ahir remarcava els valors i el programa compartits

amb l'ex-primer ministre francès. "Al grup municipal hi ha coses que tenim molt clares, amb les quals ens hem presentat junts i compartim valors. Estem segurs que treballarem junts amb el senyor Valls en la defensa d'aquests valors compartits i que van ser el nostre programa electoral", va assegurar el líder de la formació al Parlament, Carlos Carrizosa.

Caldrà veure, però, si a Valls li interessa continuar al costat d'un partit que pacta governs amb la ultradreta de Vox.

Malgrat que és només gràcies a Valls que Colau torna a ser alcaldessa, el diputat va augurar que vindran quatre anys més de "desastre de gestió" i de "la mateixa cançó de sempre" i va defensar els tres vots en blanc dels tres edils taronja: "Els nostres regidors no poden votar per donar suport a una alcaldessa com Ada Colau. Som a Barcelona proposant que Barcelona torni a ser el que era."

Carrizosa va remarcar que Luz Guilarte, Paco Sierra i Marilén Barceló van seguir els dictats del

comitè executiu i van optar per no fer amb els seus vots alcaldessa "una populista com Ada Colau, que és el suport necessari de l'independentisme i hi va sempre de bracet".

El dirigent del partit d'Albert Rivera a Catalunya va lamentar l'anunci de la líder dels comuns de consultar a la junta de portaveus la possibilitat de tornar a penjar el llaç groc al balcó del consistori: "Nosaltres no donem suport a aquells que fan xixines la unió entre tots els catalans, no donem suport als que sembren zitzània i divideixen i s'apropien de les institucions."

Carrizosa també va denunciar que la secretària tercera de la mesa del Parlament, Laura Vilchez, i

La frase

“Amb Valls compartim valors i un programa i estem disposats a col·laborar per aquest programa”

Carlos Carrizosa
LÍDER DE CIUTADANS AL PARLAMENT

l'eurodiputat Jordi Cañas van ser víctimes d'"agresions" dissabte després dels plens d'investidura. Segons la seva versió, Vilchez "va ser agredida amb el llançament d'un objecte en sortir de la constitució de l'Ajuntament de Sabadell", mentre que Cañas, "passejant per Barcelona, va ser objecte del llançament de pintura", i ho va atribuir alegrement als CDR.

Després del 26-M, Ciutadans ha entrat a 550 governs municipals a Espanya i no ha obtingut cap alcaldia a Catalunya. ■

Berbel, nova gerent municipal

Ada Colau ha nomenat nova gerent municipal la sabadellenca Sara Berbel, fins ara directora general de Barcelona Activa i gerent de Política Econòmica i Desenvolupament Local de l'Ajuntament. Es tracta de la màxima figura en l'estructura executiva municipal. Substitueix Jordi Martí, que és des de dissabte nou regidor. L'alcaldessa ha destacat que el perfil de Berbel s'emmarca en la seva aposta per implantar políti-

ques feministes i d'igualtat. Ha estat directora general d'Igualtat d'Oportunitats del Departament de Treball de la Generalitat -amb el segon tripartit-, presidenta de l'Institut Català de les Dones -el 2006- i directora de la Xarxa d'Economia Social i de Polítiques d'Igualtat a l'Ajuntament de Barcelona. Entre els seus llibres publicats, hi ha *El cuerpo silenciado* i *Directivas y empresarias. Mujeres rompiendo el techo de cristal*.

Sabater sosté que "tot està obert" si entra en el govern

Redacció
BADALONA

La líder de la candidatura de la Badalona Valenta-Guanyem-ERC, Dolors Sabater, va assegurar ahir que "tot està obert", sobre el seu paper en el futur govern de la ciutat, amb una possible alcaldia dividida amb l'alcalde socialista

Àlex Pastor o continuar a l'oposició. En una entrevista al *Via Lliure*, de RAC1, Sabater va declarar que van arribar al ple "sense tenir els deures enllestits" i que "l'únic compromís és que la negociació continua". "No podíem permetre que la ciutat quedés en mans del PP, però les negociacions es-

tan obertes", va assegurar. Per la seva banda, l'alcalde Pastor va evitar valorar un possible pacte amb Guanyem-ERC i es va limitar a oferir-los "un paper preponderant per aprovar les polítiques d'esquerres de la ciutat" i a "parlar i treballar conjuntament" per la ciutat. "Estem parlant de polítiques, no de

cadres", va afirmar Pastor, obrint la porta a negociar amb "gent de Badalona Valenta que posi per davant la ciutat". Pastor va agrair a Sabater, els comuns i JxCat la seva "generositat i responsabilitat" en fer-lo alcalde i evitar que Xavier García Albiol tornés al càrrec. "A partir d'aquesta setmana començarem a parlar dels eixos programàtics", va dir el socialista, indicant que el PSC té "humilitat" i és conscient que amb els seus sis regidors "calen consensos i pactes" per tirar endavant la ciutat. ■

Els regidors Oriol Lladó i Dolors Sabater, en sortir del ple de constitució de l'Ajuntament de Badalona ■ ACN

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTATELS NOSTRES AJUNTAMENTS
VIC

Anna Erra ALCALDESSA

“Continuaré buscant els màxims consensos”

PROXIMITAT • “Ens han valorat l'estil de governança que hem fet, proper i dialogant” **TRANSVERSALITAT** • “Per temes de ciutat, hem pactat amb partits no independentistes, però en temes de país, sempre hem anat junts sense fissura”

Aleix Pujol
VIC

Des de la transició, CiU sempre s'ha imposat en les eleccions municipals a Vic. Tot i això, feia 24 anys que a l'Ajuntament de la capital osonenca no hi havia majoria absoluta. Ara, sota el paraigua de Junts per Catalunya, l'han recuperat amb 11 dels 21 regidors del consistori.

Primer de tot, què se sent en treure la majoria absoluta després de tants anys sense assolir-la?

L'altre mandat ja vam ser molt a punt d'aconseguir el desè regidor, i aquest era l'objectiu d'aquestes eleccions, perquè em deien que aconseguir la majoria absoluta era molt difícil. Aconseguir-la és una gran satisfacció, tant per la feina feta com perquè ens hagin donat la confiança. Estic molt agraïda pel suport.

Creu que la marca JxCat els ha donat aquest valor afegit per aconseguir la majoria absoluta?

Sempre vaig comentar que l'esperit de la candidatura era una mica l'esperit que demanaven les llistes de Puigdemont: gent del PDeCat, però també gent de la ciutat. Això és més o menys el que hem anat fent sempre als municipis. Sobre si ha estat determinant, diria que la marca ha quallat i s'ha consolidat, però també diria que s'ha valorat la feina feta, com s'ha treballat i se'ns ha donat la confian-

ça perquè acabem el que vam començar.

Temia que el pacte del 2015 amb el PSC els pogués afectar electoralment en ser una formació no independentista?

No. Primer, perquè el regidor va marxar per ell mateix del PSC i segon, perquè aquí tots els partits polítics independentistes i la ciutadania sempre hem demostrat que, pel tema de la independència, Vic és al capdavant per al que calgui. Per temes de ciutat, hem pactat amb partits no independentistes, però en temes de país, sempre hem anat junts sense cap mena de fissura.

I el nombre de regidors independentistes ha augmentat: són 20 dels 21. Vol que Vic sigui referent municipal del moviment independentista?

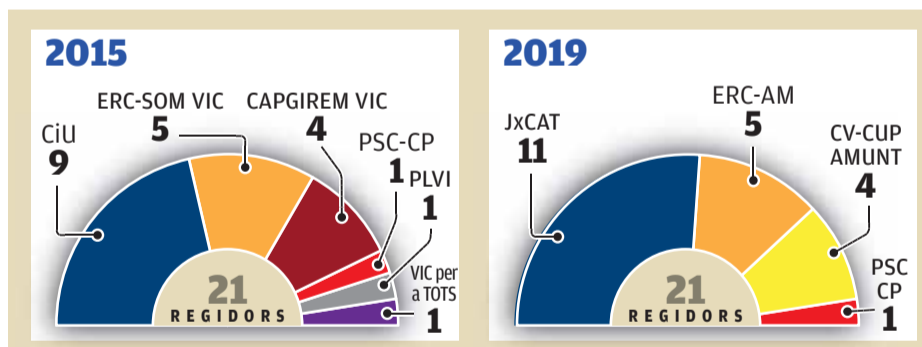
Si més no, serem un municipi fort en temes de país. Abans, érem 17 de 21 i ara, en som 20. Això segueix demostrant que la ciutat de Vic continuarà estant a la crida del president i del president a l'exili i que sempre estarem a punt. Ara, amb més força.

Aquest mandat hi haurà més dones que homes en el ple. Com ho valora?

Com una certa normalitat. Recordo que, al principi de ser alcaldessa, semblava que havia d'explicar per què a Vic no hi havia hagut abans cap dona alcaldessa. Em sorprenia que aquesta encara fos la pregunta a principi del segle XXI. En aquest cas, hi haurà més dones que homes, però considero que tampoc ha de

JUANMA RAMOS

ser notícia, com no ho és quan la situació és al revés.

I per primer cop des del 2003, l'extrema dreta queda fora del ple.

Diria que era un partit que estava perdent cada vegada més força. Com a ciutat, és un tema que sempre ens ha preocupat. Sempre hem pensat que els temes tant de ciutat com socials mai no s'han de tractar amb confrontació i amb odi i que s'han de treballar des del diàleg. Veure que ja és fora de la institució crec que és un gran pas per a la història de la ciutat, i és que Josep Anglada ja serà història per a la ciutat de Vic.

Entrant ja en el pròxim mandat, quina relació espera tenir amb els partits de l'oposició i, sobretot, amb el PSC?

Una de les coses que ens han valorat d'aquests quatre anys ha estat l'estil de governança que hem fet, molt proper,

dialogant i buscant els màxims consensos. Tot i que ara puguem tenir una certa tranquil·litat en tenir majoria absoluta, això no vol dir que vulguem canviar la nostra manera de fer. Continuaré buscant els màxims consensos. Sempre ho dic: una de les coses que agraeixo és que els pactes que he fet amb els altres partits han enriquit sempre el nostre projecte, perquè ells representen altra gent i altres maneres de pensar. Buscaré el màxim consens i diàleg possible sempre.

Ha mantingut converses amb la resta de formacions polítiques de cara al desenvolupament del mandat?

Sí, la setmana passada em vaig trobar amb els portaveus de cadascun dels partits per preparar el ple de constitució i començar a encarar una mica aquest nou mandat. Vaig demanar una oposició ferma però constructiva, i que posem sempre al davant la ciutat, que és el que

De l'educació a l'administració local i autonòmica

Nascuda l'any 1965, Anna Erra es va convertir, ara fa quatre anys, en la primera dona que assolí l'alcaldia a la ciutat de Vic. Casada i amb tres fills, Erra és llicenciada en geografia i història per la Universitat de Barcelona i diplomada en magisteri per la Universitat de Vic. Abans d'entrar en política institucional, l'actual alcaldessa va exercir durant 21 anys de professora al col·legi de Sant Miquels dels Sants de Vic i va participar en l'elaboració de diversos llibres de text de secundària de ciències socials, de què és coautora. Pel que fa a la vida política, Erra va entrar en el consistori com a regidora l'any 2007 i des de llavors i fins al 2015, quan va assolir l'alcaldia, va estar al capdavant de les regidories d'Educació, Cultura, Comerç i Turisme. També va presidir durant quatre anys l'àrea social de l'Ajuntament. Des del juny del 2016, Erra combina la tasca d'alcaldessa amb la de diputada en el Parlament de Catalunya, en què ha format part de les comissions d'afers institucionals, d'igualtat de les persones, de polítiques de joventut, de polítiques digitals i administració pública i de la sindicatura de comptes. És sòcia d'Òmnium Cultural.

començar a parlar amb la Generalitat. I en projectes socials, ens preocupa molt, sobretot, la gent gran. A Vic, tenim les dades més altes de gent de més de 75 anys que viu sola.

I què faria per a aquest sector?

Com que ja vam ser referents amb el projecte *Vic ciutat cuidadora*, que era per als moments abans de la mort, ara en farem un per a la solitud en les persones grans. També començarem a projectar la resistència de la gent gran que fa falta.

Té la intenció de crear o potenciar alguna eina de participació ciutadana?

De moment, hem treballat diversos temes amb participació ciutadana, tot i que sabem que tots aquests mitjans, sobretot el vot a distància, costen. Això ho vam veure amb la votació pel nom de la biblioteca. Continuarem, però, fent els pressupostos participatius, perquè agraden i permeten que a cada zona els veïns hi puguin dir la seva. També obrirem les portes a la participació ciutadana en diversos projectes de ciutat que puguin sortir.

I en matèria de seguretat ciutadana?

És un tema que treballem des de fa temps. Tenim un equip de mediació, d'agents cívics, policies de proximitat, regidors de barris per coordinar tot aquest aparell. I ara segurament introduïrem la figura dels agents cívics de nit. Des d'aquest darrer mandat, tenim també una parella d'agents que van amb els gossos per fer deteccions de drogues i que ens dona una gran seguretat. I una de les coses que ara tot just hem presentat però que agafarà més força és l'aplicació que vam treure de la Guàrdia Urbana, que permet contacte directe i ràpid amb els agents. Sempre dic que és com portar la Guàrdia Urbana a la butxaca.

En aquest nou cicle polític, el Consell Comarcal d'Osona ha canviat de color polític i passarà a estar governat per ERC. Creu que això pot tenir implicacions per a Vic i per a la resta de la comarca?

El Consell Comarcal, almenys els darrers vuit anys que ha estat presidit per en Joan Roca (CiU), sempre ha estat d'anar molt a l'una, per molt que sigui d'un partit o d'un altre. A mi m'agradaria que continués aquest estil de *fair play* polític i de pensar que, en el fons, estem treballant conjuntament per millorar. Durant aquests vuit anys, hem aconseguit molts èxits i si aquest tarannà segueix no crec que hi hagi d'haver més canvi que el fet que ara la presidència serà per a ERC.

Vostè, a més d'alcaldessa, és diputada al Parlament. És viable compaginar totes dues institucions?

Una de les coses que ens salvaguarden, almenys a JxCat, és que als alcaldes ens tenen amb més cura en el sentit que saben que per davant sempre posem el municipi. Sempre dic que per a Vic és un honor poder estar representats en el Parlament i també un guany, perquè tens relacions més directes amb els consellers i amb els directors generals i pots tractar els temes de ciutat més ràpidament. ■

Veure que [l'extrema dreta] ja és fora de la institució crec que és un gran pas per a la història de la ciutat

ens demanen els ciutadans.

Dels 11 regidors de JxCat, 6 ja ho eren. Podem esperar una línia continuista?

La majoria dels regidors que ja ho eren seguiran en la mateixa àrea, i llavors entren noves incorporacions, que és el millor que es pot fer. És la manera de combinar gent que ja coneix l'administració local i gent nova, que aportaran noves idees. A mi m'agrada fer-ho així, perquè em sembla que partir tots de zero sempre costa més. Més que continuista, els projectes en l'administració són molt lents i, per tant, molts projectes sí que continuaran, però també tenim la idea de projectes nous. Com que en l'últim mandat vam assolir el 88% del programa, en aquest volem aconseguir que fins i tot sigui més.

Tornarà a intentar implementar el porta a porta ara que no depèn de més grups?

Girarem una mica la ciutat cap al riu i magnificarem els grans equipaments perquè sigui un element connector i no separador

Per voluntat, a nosaltres sempre ens ha quedat aquest tema pendent, però en aquests següents quatre anys ho veig impossible. Bàsicament, perquè quan es va abandonar la idea del porta a porta es va fer una inversió en contenidors nous, i seria malgastar-la. Això no vol dir que es pugui tornar a treballar el projecte i, d'aquí quatre o vuit anys, tornar-ne a parlar.

I hi ha cap projecte que per qüestions d'aritmètica li quedés al pap i ara vulgui recuperar?

Una cosa excepcional i que ens quedés fora, no. Teníem algun projecte que nosaltres veïem molt clar, com era el vial del puig dels Jueus, però ens vam comprometre a fer-ne un projecte individualitzat amb tots els partits polítics. Evidentment que ara si volgués ho podria fer, però vam donar la paraula i hi va haver uns compromisos, i ara no trencarem amb el

Aquest cop, hi haurà més dones que homes en el ple, però no considero que hagi de ser notícia, com no ho és quan és al revés

que vam acordar.

Quins seran els principals projectes d'aquest nou mandat?

El principal és la biblioteca. Hem estat quatre anys preparant-ne tot el projecte (la ubicació, com seria...) i ara, ja comencem les obres. També la rehabilitació de les adoberies que va sortir del POUM i fer el campus de salut al Prat d'en Galliners. Bàsicament, és aquesta idea que hem anat dient del riu, que ens girarem una mica cap a ell i magnificarem els grans equipaments de la ciutat perquè sigui un element connector, i no separador, de la ciutat. També ens fa molta il·lusió tirar endavant diversos projectes en altres àrees.

Com ara?

En esports, ens fa molta il·lusió aconseguir ser el centre de tecnificació esportiva de la Catalunya interior. Això ho hem

VOLVIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Artur Mas i Carles Puigdemont, el 4 de setembre passat, a Waterloo ■ EFE / OLIVIER HOSLET

Puigdemont i Mas aposten per unificar JxCat i el PDeCAT

■ La prioritat ara és dotar d'estructura de partit tot l'univers neoconvergent ■ La marca electoral JxCat és la més ben situada per fer de paraigua en detriment de Crida Nacional, que queda aparcada

J. Alemany / E. Ansola
BARCELONA

Els expresidents de la Generalitat Carles Puigdemont i Artur Mas, i els seus entorns més propers, estan posant fil a l'agulla per fer confluïr en una única organització l'espai postconvergent del PDeCAT i la marca electoral transversal independentista Junts per Catalunya –registrada pel PDeCAT–, que Puigdemont va liderar en les eleccions del 21-D i que s'ha utilitzat per aglutinar les dues formacions en les eleccions espanyoles, europees i municipals, amb resultats molt desiguals.

Els dos líders amb pes específic dins la formació sortida de la refundació de Convergència Democràtica de Catalunya (CDC) el juliol del 2016, tot i no ocupar cap càrrec directiu actualment, en tornaran a

parlar el dia 19 a Waterloo i volen liderar aquest procés, que en les últimes setmanes s'ha definit com d'"endrega" o d'"harmonització de la polifonia de veus" entre els dos espais polítics un cop obtinguts els darrers resultats electorals, clarament favorables en les eleccions europees, encapçalades per Puigdemont, però de clar retrocés en les espanyoles i en les municipals, en les quals JxCat va fer una aposta pels presos polítics en els primers llocs d'algunes de les candidatures.

Les darreres municipals, a més a més, han posat fi a la marca CiU, que encara cuejava als ajuntaments, i arreu ha tingut més pes i s'ha estès la nomenclatura JxCat, que a hores d'ara, però, no deixa de ser una marca electoral amb presència i focus mediàtic al Parlament, al

Congrés dels Diputats, al Senat i ara als consistoris. Tanmateix, i aquí rau el punt feble, no està dotada ni d'una estructura de partit, ni d'una direcció global ni tan sols d'un lideratge acceptat i votat per tots que permeti agafar les regnes i legitimar-ne el projecte i el full de ruta.

Confluència tardana

La intenció ara és que tot aquest procés de confluència, que reconeixen que potser arriba tard, es faci durant les properes setmanes i durant el juliol, amb el més prioritari sobre la taula: estructura, full de ruta i candidat de cara al que, ben segur, marcarà i condicionarà la política els pròxims anys, la sentència del Tribunal Suprem als líders independentistes i al procés que va acabar amb una declaració simbòlica d'inde-

pendència després del referèndum de l'1-O.

La idea seria aprofitar l'estructura bàsica organitzativa del PDeCAT, ja que JxCat no en té, i crear un nou espai de governança amb la meitat de membres de cada sector i començar a preparar el terreny per a les properes eleccions catalanes i buscar un possible candidat. Aquesta endrega, però, no serà fàcil ni és clar que s'acabi durant l'estiu. D'una banda, perquè caldrà veure en quin format s'acaba teixint i sota el paraigua de quina sigla, si mantenint-les totes dues o creant un partit nou; de l'altra, perquè la malfiança entre sectors del PDeCAT i JxCat no ha parat de créixer, amb crítiques per la inexistència de coordinació amb l'espai parlamentari afí a Puigdemont, que s'ha incrementat amb la con-

fecció de les darreres llistes, que han suposat una única presència al Congrés amb els més afins a l'expresident a l'exili. En qualsevol cas, i en el pitjor dels escenaris, s'assegura que a Mas i a Puigdemont no els tremolarà el pols per convidar a deixar la formació tots aquells que s'oposin a aquesta operació. Una opció que no va descartar fa uns mesos l'excoordinadora del PDeCAT Marta Pascal, una de les veus crítiques amb Puigdemont, alineada, però, amb el sector més conservador dins del gran ventall en què s'ha convertit l'univers neoconvergent.

Dins del PDeCAT hi ha un sector crític, tot i que minoritari, amb el protagonisme de l'expresident Puigdemont, tot i reconèixer-li el poder de convocatòria electoral, pel fet que marqui les directrius des

de Waterloo, hagi apartat dirigents històrics –com ara Carles Campuzano i Jordi Xuclà– i "imposi" els seus afins en tots els òrgans de direcció i candidatures amb resultats no reeixits. Ho exemplifiquen amb Elsa Artadi a Barcelona i Laura Borràs a Madrid, però també amb l'impuls d'iniciatives que han dividit encara més l'espai postconvergent com ara la Crida Nacional.

Procés acordat

Hi ha un altre espai menys bel·ligerant dins del PDeCAT que no posa tants peròs, malgrat que sí que demana un procés de confluència acordat i lleial, amb una direcció de consens, i reclama que els independents de JxCat i el nou espai que es configuri mantingui l'espai ideològic del PDeCAT. Per això, confien en la figura d'Artur Mas i, de fet, el mateix president del partit, David Bonvehí, ha reconegut en més d'un consell nacional la necessitat de tenir una formació amb capacitat d'adaptar-se a les demandes de la societat i confeccionar candidatures transversals si el moment ho requereix, però a la vegada defensa el patrimoni que representa el PDeCAT al territori i els bons resultats electorals en les municipals en aquelles poblacions on hi havia candidats de la formació postconvergent. Bonvehí, que presideix el partit des de l'assemblea nacional del juliol de l'any passat, en què va dimitir Pascal, també té crítics que volen treure'l de la direcció al·legant que no planta prou cara a Puigdemont. Ho volen fer convocant una nova assemblea extraordinària –l'ordinària tocaria el 2022– fent valdre la petició de dues terceres parts dels membres del consell nacional, si bé l'actual direcció veu difícil que pugui prosperar.

La polifonia de veus encara es fa més evident dins l'espai de JxCat, que es presenta amarat de figures independents que es van involucrar en el projecte atretes exclusivament pel lideratge de Puigdemont però que se senten lluny del que pot representar l'esperit més conservador i tradicionalista del PDeCAT. Amb tot, en aquest sector independent de sigles i partits també es coincideix en la

necessitat de fer endreça i concretar i unificar un full de ruta, una tasca força complexa tenint en compte l'existència de posicions diverses i especialment les futures accions en clau nacional que hauria d'incloure, ja que el debat està totalment obert i és incert a causa també del que acaba dictant el Suprem, que podria provocar tot un ventall de respostes que van des de la convocatòria d'unes eleccions fins a una manifestació.

En el primer cas, però, sorgeix el primer interrogant important, ja que la resposta determinarà les adhesions a aquest nou projecte de l'espai neoconvergent: "Eleccions per fer què?" I més després d'un context electoral en què en l'àmbit local ERC s'ha imposat en vots.

La Crida Nacional

En aquest trencaclosques, el paper de la Crida Nacional per la República que van impulsar Puigdemont, Quim Torra i Jordi Sánchez el juliol passat com a paraigua d'aquest

El president del PDeCAT, David Bonvehí, i la vicepresidenta, Míriam Nogueras, en una imatge d'arxiu ■ EFE / QUIQUE GARCÍA

espai per crear una candidatura unitària independentista ha perdut pistonada i protagonisme, ja que s'ha mantingut al marge dels darrers processos electorals mentre treballava per la implanta-

ció al territori. El moviment, que sí que es va inscriure com a partit, està en espera d'aquest procés de redefinició entre JxCat i el PDeCAT, però molts dels seus associats i fundadors, que provenen del

mateix espai de JxCat o bé d'ERC, la CUP, els CDR o altres moviments, se sentiran còmodes unint-se al procés de confluència si no se circumscriu exclusivament a una candidatura electoral. Els més propers

a l'expresident de JxCat (Torra, Sánchez, Toni Morral, Gemma Geis, Laura Borràs, Elsa Artadi) i membres de les dues formacions (Damià Calvet i Albert Batet) van ser escollits al gener per ocupar

càrrecs a la direcció. També va ser el cas de presos polítics com Jordi Turull, Quim Forn i Josep Rull, i polítics a l'exili com Lluís Puig, però pocs càrrecs del PDeCAT s'hi van inscriure malgrat que en la darrera assemblea, el juliol passat, es va aprovar instar els associats a afegir-s'hi i a participar-hi activament. És el que aleshores es va anomenar un "encaix" i que mai es va acabar de resoldre.

A més a més, l'aparició de la Crida Nacional, lluny d'aglutinar, va provocar un cert desordre i molt malestar al territori, atès que es va considerar aquesta maniobra una ingerència deslleial pel fet que coincidia amb el moment en què es preparaven les llistes electorals municipals, la qual cosa va acabar enfrontant els grups que, d'altra banda, ara es veuen forçats a l'entesa.

La comissió per determinar cap a on camina la formació la formen Masi Puigdemont; el conseller d'Interior, Miquel Buch, i el portaveu del grup parlamentari de JxCat, Albert Batet. ■

UN ESPAI IDEAL
per a la teva reunió d'empresa

★★★★
URH HOTEL
CIUTAT DE MATARÓ

Info a: T. +34 937 575 522
comercial.urhmataro@urh-hoteliars.com

180598-12115380

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Puigdemont i Comín, amb Ramon Tremosa en la seva visita a l'eurocambra del 4 de juny ■ ACN

Madrid explora els límits de vetar Puigdemont i Comín

■ El Congrés rep avui els eurodiputats tret dels exiliats i Junqueras, que presenta recurs de súplica ■ Boye avisa que el cas acabarà la UE ■ Borrell no hi va i posa en crisi l'acte d'acatament davant la JEC

David Portabella
MADRID

El Madrid institucional sap el que vol, que Carles Puigdemont i Toni Comín no siguin eurodiputats de ple dret i ocupin l'escó el 2 de juliol a Estrasburg, però a partir d'avui explorarà els límits d'imposar un vet insòlit a electes i en pugna amb el Parlament Europeu i la justícia de la UE. El Congrés rep avui els 54 eurodiputats estatals elegits el 26 de maig, i a la cita hi faltaran Puigdemont, Comín i Oriol Junqueras, aquest pel vet del Tribunal Suprem. Tot i que la Junta Electoral Central fixa el d'avui com el tràmit decisiu per ser eurodiputat, l'advocat Gonzalo Boye avisa que és la primera casella de la partida que acabarà al Tribunal de Justícia de la UE a Luxemburg.

A les dotze del migdia, la

JEC rebrà al Congrés els nous eurodiputats per acollir l'acatament o jurament de la Constitució. Dels 54 electes, 20 eurodiputats són del PSOE (amb Josep Borrell al capdavant); 12, del PP (entre ells, Dolors Montserrat); 7, de Ciutadans; 6, d'Unides Podem; 3, de Vox; 3, d'Ara Repúbliques (un d'ells és Junqueras); 2, de Junts (Puigdemont i Comín), i Izaskun Bilbao, del PNB (Coalició per una Europa Solidària).

Recurs de Junqueras

Mentre el jutge Manuel Marchena s'ha contradit i ha negat ara a Junqueras el permís que sí que li va donar quan el líder d'ERC havia de ser diputat al Congrés, una contradicció que s'explica per la por que hi ha al Suprem que una immunitat sobrevinguda frustri el judici de l'1-O ja vist per a sentència, tant

“Entre llei nacional i europea, Luxemburg ho té clar”

L'advocat Gonzalo Boye té clar que l'última pantalla de la batalla judicial de Carles Puigdemont i Toni Comín per ocupar l'escó serà resolta al Tribunal de Justícia de la UE de Luxemburg, i intueix quin serà el final. “Luxemburg té un criteri bastant clar sobre què ha d'anar primer, si la llei nacional o l'europea, sobretot si la nacional s'oposa a l'europea”, assumia Boye a RAC1.

Puigdemont com Comín saben que serien arrestats si posen un peu a l'estat. El líder d'ERC, però, no dona la batalla per perduda des de Soto del Real, i ha plantejat un recurs de súplica al Suprem en què li sol·licita que suspengui la prohibició d'anar al Congrés a recollir la seva acta d'eurodiputat de forma cautelar i

El lletrat de Puigdemont avisa que la imposició d'un acte d'acatament espanyol no apareix al reglament del Parlament Europeu, i alerta que Madrid s'oposa “als interessos no només de tres eurodiputats, sinó també dels dos milions de persones que els han votat”. I es viola el cos electoral estatal, i no només el català, perquè entre els 1.025.000 vots a Puigdemont

que elevi “urgentment” una consulta al Tribunal de Justícia de la UE (TJUE), a Luxemburg, perquè es pronunciï.

La giragonsa judicial de Marchena és tan polèmica que l'advocada de l'Estat, Rosa María Seoane, s'hi va oposar, però el jutge va ignorar el seu argument i es va arrengrar amb les

hi ha 38.300 vots rebuts fora de Catalunya. A Junqueras, el van votar 733.109 catalans i el total de paperetes a Ara Repúbliques arreu de l'Estat va ser d'1.257.484.

El govern de Pedro Sánchez es desentén dels drets dels eurodiputats. “Tots els seus viatges i les seves anades i tornades corresponen al Suprem i no al govern”, ha dit la portaveu Isabel Celaá.

raons del fiscal Javier Zaragoza. Marchena i els sis jutges del tribunal fins i tot es permeten l'error de situar el ple del 2 de juliol a Brussel·les (Bèlgica) per poder dir que allà hi ha un Puigdemont que “diu que ha instal·lat la seu del govern de la república catalana a l'exili”, quan el ple tindrà lloc en un altre país,

França, perquè se celebra a Estrasburg. Per elevar la veu de protesta, aquest matí i una hora abans del tràmit davant la JEC, l'eurodiputada Diana Riba (ERC), Fernando Barrena (EH Bildu) i Ana Miranda (BNG) elevaran el clam per Junqueras davant els leons del Congrés.

En el cas de Puigdemont i Comín, l'advocat Gonzalo Boye agraeix el fet que l'Estat sigui tan previsible, i va avançar que la batalla acabarà al Tribunal de Justícia de la UE a Luxemburg. “Iniciarem els tràmits que hem de fer a nivell jurídic i, evidentment, tenim molt clar cap a on anem i què farem”, va dir Boye en una entrevista a RAC1. “La JEC i el Suprem estan fent just el que esperàvem i necessitàvem. Sembla que estiguin treballant per a nosaltres”, va arribar a afirmar.

La JEC esperarà Borrell

Si bé l'absència dels tres eurodiputats independentistes catalans es donava per feta, ahir va saltar la sorpresa: un altre absent a la cita davant la JEC serà el cap de llista del PSOE i ministre d'Afers Exteriors en funcions, Josep Borrell. Després de la batalla de la diplomàcia espanyola per instal·lar la tesi que l'acatament davant la JEC ha de ser avui o no es pot ser eurodiputat, Borrell plantarà la JEC pel compromís d'acudir al Consell de Ministres de la UE a Luxemburg. Si fins ara la JEC sacralitzava com a data límit el migdia d'avui, fonts de l'àrbitre electoral desdramatitzen ara baixes sobrevingudes com la de Borrell i apunten que el tràmit presencial pot esperar i pot ser satisfet més endavant, en un altre dia que no alteri l'agenda del cap de la diplomàcia.

Si Meritxell Batet va acceptar al Congrés fórmules d'acatament lliures, avui el mateix president de la JEC, Segundo Menéndez, té la intenció de ser ell qui exposi als electes la fórmula que ell tolerarà com a vàlida sota avís que la JEC es reserva l'opció de no acceptar segons quina fórmula, sobre la base de l'article 224.2 de la llei de règim electoral (Loreg). I això, tot i que la jurisprudència del Tribunal Constitucional és clara en l'acceptació d'acataments *ad hoc* o amb afegits personals. ■

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Música, compromís i moltes ganes de “tornar-ho a fer”

■ El festival Cultura Contra la Repressió, impulsat per Òmnium, aplega 25.000 persones a Santa Perpètua de Mogoda, municipi de Jordi Cuixart ■ Hi van actuar Txarango, Gossos o Oques Grasses

Els manresans Gossos, durant el concert que van oferir ahir en la segona edició del festival Cultura Contra la Repressió ■ LAURA FIGULS / ACN

Guillem Vidal
SANTA PERPÈTUA DE MOGODA

Era, com es feia constar des d'Òmnium Cultural, la “primera resposta massiva de la ciutadania” després de la celebració del “judici contra la democràcia”, i 25.000 persones, en diversos moments durant tot el dia, van cridar segurament per primer cop l'advertència que Jordi Cuixart, president empresonat de l'entitat, va fer dimecres davant del Tribunal Suprem: “Ho tornarem a fer.”

La segona edició del festival Cultura Contra la Repressió, celebrada durant tot el dia d'ahir a Santa Perpètua de Mogoda, municipi natal de Cuixart, va tornar aplegar milers de

persones al parc de la Ribera, on una trentena d'artistes repartits en dos escenaris (l'any passat n'hi havia un) van proposar-se, com assenyalava des de l'escenari Alguer Miquel, cantant de Txarango, “fer verberar ben fort la veu lluminosa de Cuixart”. La consigna d'enguany es podia llegir a les dues lones situades a cada costat de l'escenari Democràcia així com també als gots de plàstic que se servien al bar: “Manifestar-nos. Expressar. Mobilitzar-nos. Votar. Ho tornarem a fer.”

Les ovacions més grans de la jornada se les van endur Txarango –que, immersos en la gestació d'un nou disc, no pujaven a cap escenari des de l'octubre

Les frases

“Mai no renunciarem a desobeir tantes lleis injustes com ens siguin imposades”

Jordi Cuixart
PRESIDENT D'ÒMNIMUM CULTURAL

“Ho tornarem a fer. Aquest és el compromís d'en Jordi Cuixart i d'Òmnium Cultural”

Marcel Mauri
VICEPRESIDENT D'ÒMNIMUM CULTURAL

“Estem aquí per fer verberar ben fort la veu de Cuixart. No tenen prou presons per tancar-nos”

Alguer Miquel
CANTANT DE TXARANGO

La cultura, el millor instrument contra la repressió

Jordi Cuixart, en presó preventiva des del 16 d'octubre del 2017, va adreçar una carta als assistents al festival Cultura Contra la Repressió que va llegir la cantant valenciana Mireia Vives i en què assegura: “Mai no renunciarem a desobeir tantes lleis injustes com ens siguin

imposades.” Per la seva part, Marcel Mauri, vicepresident d'Òmnium, ressaltava: “La cultura és el millor instrument que tenim contra la repressió, i més ara, després d'aquest judici contra la democràcia.” Mauri va remarcar també: “El nostre compromís i la nostra obligació

és tornar-ho a fer”, i circumscrivia l'acció d'ahir com “la primera resposta massiva de la ciutadania” després del judici. “Ho fem com ens agrada a la gent d'Òmnium, amb la cultura per bandera, de forma serena però contundent, davant d'aquest judici que és una vergonya.”

de l'any passat–, Gossos –un grup que es troba també en període d’“aturada indefinida”– o l'Elèctrica Dharma –que, al migdia, via Twitter, animava a assistir al festival per refer-se del “dia trist, on sembla que la desunió vol guanyar” de dissabte–. La projecció en vídeo del parlament de Cuixart, dimecres a Madrid, però, generava tants o més aplaudiments que els artistes més esperats de la jornada.

Txarango, després d'una lectura de textos de Roc Casagran (que va dedicar *Vindràs* al fill que esperen Txell Bonet i Jordi Cuixart), va fer ballar un públic marcadament familiar, tot i ser les tres del migdia i fer un sol desprietat, amb cançons com per exemple *Quan tot s'enlaira*, *Una lluna a l'aigua* o *Agafant l'horitzó*, amb la qual el setembre del 2017 demanaven votar sí en el referèndum de l'1-O. Les Kol·lontai, amb Montse Castellà, Silvia Comes i Meritxell Gené, que ja havien participat en la gravació d'aquell tema i que, ahir, van sorprendre també amb una adaptació al català del *Yo no soy esa*, de Mari Trini, van afegir-se a la festa de Txarango. “No tenen prou presons per tancar-nos a totes!”, va proclamar Miquel.

El festival estava en marxa des d'un quart de dotze del matí, quan van comparèixer, entre altres artistes, El Pot Petit, Paula Valls, Dolo Beltran i Ovidi 4. Va ser precisament Mireia Vives, integrant d'aquesta última formació, qui va posar veu a la carta enviada per Cuixart, en què exclamava: “Soc aquí, amb tots vosaltres. Convençut que ho tornarem a fer. Que tot això només té sentit si ho fem junts.”

Fins al vespre van actuar músics com ara Maria del Mar Bonet (acompanyada de Borja Penalba en la interpretació de cançons com l'encara interpellant *Què volen aquesta gent?*), els històrics Brighton 64 (amb Ricky i Albert Gil, fills de l'advocat August Gil Matamala, al capdavant, i l'estrena d'un tema que denuncia la instrumentalització que fa de la justícia l'Estat espanyol: *Juez y parte*), Oques Grasses, Joan Rovira, Itaca Band, El Belda i Pepet i Marieta. ■

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Ximo Puig, Mónica Oltra i Rubén Martínez Dalmau, ahir, a la porta de les Corts Valencianes ■ EFE / KAI FÖRSTERLING

Ximo Puig enfila el segon mandat instant Sánchez a resoldre el finançament

■ Els socialistes lloen el pacte del Botànic II però descarten que es pugui extrapolar a La Moncloa ■ Echenique troba “sensat” el “govern de cooperació” valencià

Redacció
VALÈNCIA

El president de la Generalitat Valenciana, Ximo Puig, va prometre el càrrec ahir al capdavant del seu segon govern consecutiu amb una apel·lació a Pedro Sánchez per resoldre el problema del finançament, una qüestió “irrenunciable, inajornable i imprescindible”, segons va afirmar davant del ple del Parlament valencià, al Palau dels Borja.

El renovat president, gràcies a un pacte entre socialistes, Compromís i Podem –que s’estrenarà a l’executiu–, l’anomenat Botànic II, confia que aviat ni hagi govern a l’Estat i es confirmi la voluntat expressada per Sánchez d’abordar un “finançament just” per al País Valencià, que no demana “privilegis” sinó “justícia”. Puig defensa que el canvi del model, inversions “adequades” dins dels

Les frases

“El nostre missatge és clar: el que és bo per a la Comunitat Valenciana és bo per a Espanya”

Ximo Puig
PRESIDENT DE LA GENERALITAT

“Avançem hui en el camí que vam encetar el 28-A, el camí de les polítiques que cuiden les persones”

Mónica Oltra
VICEPRESIDENTA EN FUNCIONS

“Comença a caminar un govern de cooperació. Lògic i sensat també en el govern d’Espanya”

Pablo Echenique
DIRIGENT DE PODEM

pressupostos de l’Estat i la solució del deute són “urgències”. El socialista va prometre governar per a tothom en presència del ministre d’Agricultura, Luis Planas, i del de Foment, José Luis Ábalos, secretari d’organització del PSOE, que va destacar que les condicions que han permès el pacte del Botànic II no es donen a la resta de l’Estat, on, “per desgràcia”, socialistes, podemites i confluències no sumen majoria absoluta.

També hi eren presents els expresidents Joan Lerma i Alberto Fabra, i el secretari d’acció institucio-

nal de Podem, Pablo Echenique, que va afirmar que és “oportú” i “sensat” mirar el que passa en el “govern compartit” i “de cooperació” valencià. El partit de Pablo Iglesias pressiona per entrar en el pròxim govern de Sánchez a La Moncloa.

La vicepresidenta del Consell en funcions, Mónica Oltra (Compromís), va destacar que la presa de possessió de Puig és el “colofó” del canvi iniciat el 2015, mentre que el portaveu de Podem, Rubén Martínez Dalmau, espera que els pròxims quatre anys siguin “els més im-

portants de la història política valenciana”.

En canvi, la portaveu del PP, Isabel Bonig, va augurar una legislatura amb més “confrontació, més divisió i ideologia en la gestió”. Toni Cantó (Ciutadans) creu que el Consell estarà “comandat pel nacionalisme i el populisme”.

El líder del PSC, Miquel Iceta, considera que el Botànic II pot ser un “model d’inspiració”, tot i que no es pugui replicar amb les mateixes condicions en altres territoris. I l’exministre Àngel Gabilondo va coincidir que no es tracta d’“exportar models”. ■

Trànsit explica als turistes que les infraccions es paguen

■ Aquest estiu, la policia llança una campanya en set idiomes perquè es respectin les normes de circulació

L'intendent Vicenç Gasulla, sotscap de la comissaria general de mobilitat dels Mossos d’Esquadra ■ ACN

Redacció
BARCELONA

Una de cada quatre víctimes mortals a les carreteres catalanes és una persona estrangera. És una de les dades d’un estudi sobre la sinistralitat entre els anys 2016 i 2018, i que ha motivat una nova estratègia que començarà aquest estiu per conscienciar els estrangers que visiten Catalunya.

Els consolats que participen en la iniciativa han estat “molt receptius”, segons ha explicat a l’ACN el sotscap de la comissaria general de mobilitat dels Mossos d’Esquadra, Vicenç Gasulla, i als seus països d’origen difondran els missatges de Trànsit en set idiomes a través de pàgines web, díptics o empreses de transport, entre d’altres. El missatge clau és una crida a complir les normes de circulació, explicar la presència policial i els radars que es trobaran i combatre la “sensació d’impunitat” davant les multes advertint-los que els agents els podran reclamar totes les sancions pendents i si no les

paguen els podran immobilitzar el vehicle, detalla l’intendent Gasulla.

Els més multats

Pel que fa a les nacionalitats amb més denúncies, destaquen les multes per velocitat a Alemanya, Andorra, França, Itàlia i el Regne Unit, mentre que al Marroc, Portugal i Romania despenen les que estan relacionades amb la documentació i les mercaderies. “Vam pensar que d’alguna manera haviem d’intentar arribar a aquest col·lectiu, perquè tinguin consciència de la realitat viària del nostre país, de com està funcionant i quins són els riscos que pot tenir circular a les nostres carreteres”, ha indicat Gasulla. Per arribar als turistes, per primera vegada la policia va decidir convidar els consolats a una trobada per explicar-los de manera individualitzada les principals denúncies que rebien els seus ciutadans i així pensar una estratègia conjunta per conscienciar-los als països d’origen i a través de diversos mitjans i idiomes. ■